

Forslag til Lov om Tvedeling af Statens Jordfond og

Forslag til Lov om Statshjælp til Opførelse af smaa Beboelseshuse med Haver („Haveboliger“).

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928.

Forhandlingen genoptoges.

Pürschel: Naar man i Gaar hørte den tidligere Statsminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, tale, fik man et Indtryk — der i øvrigt stemmer med det, man bevarer af den nuværende højtærede Finansminister i en lignende Situation —, et meget levende Indtryk af, at det maa være en vældig Byrde at være Statsminister her i Landet. En saadan Løssluppenhed, en saadan Letthed i Sindet, ja, man kunde næsten sige et saadant Letsind findes kun hos en Mand, der nylig er lettet for en vældig Byrde. Den tidligere Statsminister var i fortærefligt Lune, der var tæt med Julespøg og Nytaarsløjer i hans Tale, og til sidst blev han saa overgivet, at han med et flot Kast væltede alle de Brikker, han havde stillet op. Efter at have brugt en Time til at udvikle, at denne Regering stod meget svagt, erklærede han til sidst med et, ganske vist ikke af ham fuldført, Citat, at det „turde være Løgn det meste“ — nemlig af det, han havde sagt tidligere —, denne Regering sad saamænd fast nok paa de Konservatives Stemmer. Unægtelig en højst ejendommeligt svingende Opfattelse af den politiske Situation.

Der er under disse Forhold ikke Anledning til at gøre mange Bemærkninger til det ærede Medlem, men eet ønsker jeg dog at sige med stor Bestemthed. Det ærede Medlem kan gøre mange Ting og sige mange Ting, ogsaa mange mærkelige Ting, men der er een Ting, han ikke kan, han og hans Kolleger fra det tidligere Ministerium: de kan ikke tale med Myndighed om, at det haster med at faa foretaget noget overfor Erhvervskrisen, for dertil har de Herrer givet sig for god Tid, den Gang de selv havde Ansvaret for Tempoet. Hele Sommeren 1926 lod de Herrer gaa uden at røre paa sig, og overfor dette hjælper jo ingen Henvisning til radikal Nederdrægtighed eller andre Partiernes Visnepolitik. Paa

dette Punkt havde de Herrer den uindskrænkede Magt og det fulde Ansvar.

Det ærede Medlem anstillede dernæst nogle Betragtninger over den konservative Fremgang ved Valget, som han, om end meget modstræbende, anerkendte. Der er jo heller ikke meget andet at gøre end at anerkende den. Men naar det ærede Medlem mente, det var nødvendigt for os at gaa til Aarhus og tage de to Løsgængere med for rigtig at faa Fremgangen fastslaaet, saa viste den Bemærkning kun een Ting: at det ærede Medlem, som jo i øvrigt har haft saa god Tid til at læse „Berlingske Tidende“ — ja, selv et Organ som „Skatteborgeren“ har han sysselsat sig i høj Grad indgaaende med —, ikke har haft Tid til at studere Valgenes Tal. Ellers vilde han vide, at hele Stemmefremgangen i Aarhus er ca. 700 Stemmer, hvoraf der paa Partiets Kandidat falder over 500. Partiets samlede Fremgang er tæt ved 33 000 Stemmer. I Procent taget er Fremgangen i Aarhus Amt ca. 6 pCt. og gennemsnitlig for hele Landet ca. 13 pCt. Det er altsaa en kæmpe-mæssig Misforstaaelse af det ærede Medlem, at Medtagelsen af disse Løsgængere skulde pynte paa Valgresultatet for vort Vedkommende, for saa vidt man ønsker at maale Fremgangen. Hvis man vil være retfærdig mod Aarhus Amt, bør man tilføje, at dette Amt i 1924 havde en meget stærk Stemmefremgang og derfor ikke kunde ventes at faa den saa stærk ved dette Valg. Men det vedrører slet ikke det Forhold, om hvilket det ærede Medlem ønskede at dokumentere sin fuldkomne Uvidenhed.

Var det ærede Medlem munter, saa kan denne — hvis man skal kalde det en Anke, jeg ved det ikke rigtig, denne Beskyldning, Sigelse, eller hvad man vil kalde det, ikke med nogen som helst Grund rettes til Regeringspartiets Ordfører. Men ogsaa dette ærede Medlem havde et Uheld med nogle Betragtninger over den Valglov, som han omfattede med en let forstaaelig personlig Mangel paa Kærlighed. Han udtalte, at vi gennem Forholdstalsvalgmaaden var naaet til, at intet Parti kan naa Flertal ved egne Kræfter. Ja, den nuværende Valglov og Forholdstalsvalgmaaden faar jo Skyld for meget, men at der ogsaa under en Valglov uden Forholdstal kan fremkomme et politisk stærkt splittet Folketing, derom bærer Tallene fra 1909 et uforkasteligt Vidnesbyrd. Hvis jeg ikke husker fejl, var Tallene den Gang: J. C. Christensens Gruppe 27, Neergaards 11, Lindøs 11, Socialdemokraternes 24, de Konservatives 21 og de Radikales 20. Det er, saa vidt mig bekendt,